

Nogle Christianssandske Præsteautobiografier.

Meddelte og ledsagede med Anmærkninger

af

Cand. jur. E. A. Thomle.

Som bekjendt samlede Dr. theol. Fredrik Nannestad, † som Biskop i Christiania 11 Aug. 1774, Materialier til et omfattende Kirke- og Personal-historisk Arbeide »Norvegia sacra quadripartita«, der bl. Andet ogsaa skulde indeholde biografiske Efterretninger om Norges Geistlighed. Af dette Arbeide, hvortil han, efter hvad han selv forklarer, allerede havde fattet Planen fra det Øieblik han, efter forskjellige Embedsstillinger i Danmark, i 1748 vendte tilbage til Norge og til hvis Ud-arbeidelse og Fuldførelse han havde brugt al den Tid, som hans vigtige Embeds-forretninger levnede ham, var allerede 1757 en større Del færdig. Det var skrevet paa Latin, men »efter en hvis stor Herres, som nu er død, hans skriftlige Raad« besluttede han sig til at forfatte den øvrige Del af Værket paa sit Modersmaal, »hvilken Forandring jeg nu (1764) helligen angrer«. — Arbeidet blev imidlertid neppe nogensinde færdig; i alle Fald naaede Nannestad ei at faa det trykt og efter hans Død er Maauscriptet formodentlig snart gaaet tabt. — For at erholde de nødvendige Oplysninger om Præsteskabet i Christianssands Stift henvendte Nannestad sig til Biskop O. Tidemand, der opfordrede de i Stiftet ansatte Geistlige til at indsende sine Levnetsbeskrivelser, og en Del af disse findes endnu bevarede i den i det norske Rigsarchiv indlemmede Del af Christianssands Bispearchiv, enten nu Grunden hertil har været, at Biskop Tidemand ikke senere har gjort noget ved Sagen eller maaske snarere fordi han har sendt Nannestad Afskrifter af Biografierne og selv beholdt Originalerne. Uagtet den største Del af de indsendte Autobiografier kun indeholde de tarveligste Oplysninger, findes der dog ogsaa deriblandt enkelte, der kunne fortjene at trykkes, og Meddelelsen har troet at disse ikke ville være uden Interesse for dette Tidsskrifts Læsere.

I. Hr. Daniel Schive.

Høj-ædle Højærværdige oc Højlærde Hr. Biscop og Doctor
Ole Tidemand.

Høj-Gunstige Patron!

Herindlagd, tilsendes Deres Høj-ærværdighed mit Levnets skriftlige udførelse, med 2de andre Papiirer¹⁾ det eene, et Copie, av H^s Majts Allernaadigste Tilladelse, at Søgne skulle være, et fra Oddernæs, separeret Pastorat. Det andet, et Copie av en Attest, som av Hr. Mogens Krag blev, efter Begjær, meddelt miin Far-Fader Jeg ønskede vel, at Norvegia Sacra Qvadripartita, blev Danice udgiiven, at Landets Jndvaanere i almindelighed, kunde have Got av den, men hvis samme blev latine udgiiven, vilde vel udgi-verne meere profitere, i Henseende til Avsettelsen.

¹⁾ Ingen af disse Bilag findes nu vedlagt Biografien.

Jeg haver den ære at forbliive Høj-ædle Høj-ærværdige og Høj-lærde Hr. Biscop og Doctor Høj-Gunstige Patron Deres ydmygste Client og Tjenere.

Sygne d.: 23 Martij 1765.

D. S. Schiive.

Efter Anmodning fra Høyædle og høyærværdige Biskop Doctor Nønnestad i Christiania, saavelsom fra min egen Biskop Høyædle og Høyærværdige Ole Tideman til mig udstedte Befalning, at læde mit Liv og Levnets Løb skriftlig forfatte (sær efterdj Samme udfordres af alle dette Stiftes Geistlige) haer jeg maattet adlyde, endskjønt liidet eller intet falder derudj, som kand interressere en Læsere. Jeg Daniel Schiive skuede da først dette Verdens Lys paa Bjellands Præste-Gaard (i Christiandsands Stift og Mandals Amt beliggende) A^o 1707 d: 2^{den} Majj, hvor min Sl. Fader Søren Schiive 2de Aar tilforn var kaldet Allernaadigst til Sogne-Pastor; Min Broder, der 8 Dage efter mig kom til Verden, levede kuns nogle Minuter; Og, som mine Forældre havde opofret mig til Bogen, feilede det ei heller paa Deres Side da mine Aar og Forstand tiltoeg ved Præceptores Hieme i sine Hus at læde mig oplære, og, som Biellands Kald er vidtløftig og besværlig (sær formedelst Annexet Aaserald,¹⁾ der ligger 4re Miile op i Landet fra Præste-Gaarden, nok 2de andre Annexer Grinhjem og Finsland, omtrent 1¹/₂ Miils Vei til hver af dem) kunde hand ei faae Tiid til at oplære sine Børn selv, men maatte fra A. B. C. af holde Præceptores til os, hvortil hand ei fik de beste. Den 1ste ieg erindrer mig, en Studiosus, der gav sig 2de Navne: Auri-Montan og Niels Sleswieg. (af hvad Aarsag, ved ieg ikke), den samme tracterede os Tyranisk, endelig sagde hand sig at have med Fanden at bestille, det min Fader ei vilde troe; Thi sagde hand: Hr. Søren Schiive,²⁾ i den Nat skal I befinde det at være sandt, vist nok min Fader blev om

¹⁾ Ved kgl. Resol. af ³⁰/₇ 1856 blev Aaserald et eget Præstegjeld; Annexerne Grindem og Finsland høre derimod fremdeles til Bjellands Præstegjeld.

²⁾ Søren Sørensen Schiive havde i 13 Aar været Capellan hos sin Fader Hr. Søren Thorsen Schiive, der 15 Novbr. 1670 blev Sognepræst til Bjelland, og havde i denne Tid saagodtsom alene bestyret Kaldet; thi Faderen havde i de 10 sidste Aar været svag og sengeliggende, hvorfor han ønskede at oplade Kaldet til Sønnen, men døde imidlertid 29 Sept. 1705, forinden Sønnen havde faaet Bestalling som hans Successor i Bjelland, hvortil han udnævntes 2 Novbr. s. A. Her virkede han i mange Aar, men indgav 17 Novbr. 1735 følgende An-

Natten meget uroeligt af adskillige Slags Røster og Syner, Dagen derefter om Morgenen tiilig kom Auri-montan færdig at reise bort ind til min Fader sigende: Jeg maa strax reise fra Eder og ei kand tøve en Time, siden ieg har aabenbaret Eder min Tilstand, og, (uagtet hvad derimod kunde siges) gik hand dog strax sin Vei og baer selv sit Tøj; Siden fik vi en Skriverkarl, ved Navn Pauss, der lærte os at regne og skrive; siden en Svenske, ved Navn Arne; derefter Studiosus Arensbach fra Christiandsand til Præceptor i 2de Aar; Og endelig en ved Navn Hans Toxver, som lærde os i 3de Aar, da ieg og min Broder Søren avangerede saa i de 1ste 2de Aar, at vi kunde giøre Latinsk Stiil med Variation, og tye tømelig Norum Testamentum Græcum, og havde giort nogen Fremgang i Ethica, Methaphysica og Physica, med andre Præcepta, men i det 3^{die} Aar kunde vi ingen Fremgang giøre, ia ei engang holde det vedlige, som vi havde lært, thi hand begyndte da at tyrāisere, indbildende vores Fader: Det vi ei endnu i 10 Aar kunde deponere (af Aarsag, den gode Karl attraaede Capellaniet samēsteds) vi bleve da utaalmodige, saa ieg og min Broder lagde over med hin-

søgning om at erholde Tilladelse til at afstaa Kaldet til Sønnen Søren, der var hans Capellan:

»Till Kongen!

Gud belønne Kongen for sin Store Naade mod mig og min Elste Søn, imod mig at ieg haver nydt Eders Kongl. [Majest^e] naa[dige] bevilgning og confirmation paa dette Ringe Biellands Kald at nyde og beholde min Livstid, og min Søn at være min medtjenere i ordet med confirmation bevilget. Min Salig Fader var 83 aar, da hand døde, i Hans ungdom reiste han udenlands efter Sal. Kong Christian IV Raadføring udj 14 Aar, og da han havde reist i 5 aar døde Kong Christian dend IV^{de} Hans nafns Højloflig i Hukommelse siden reiste Han i 6 aar uden Lands men da Han kom hiem, som var til Kjøbenhavn i Salig Kong Frederik den 3des tid, blev Kiøbenhavn strax efter belejret, da tjente han i beleiringen for Lieutenant over Studenterne, som ieg kand fremvise Obriste Krags Testimonium fore dateret 1659 d: 18 April, som bevidner at min Sl: fader beviste sig redelig i alle allarmer, Attaqver og occasioner, siden var han Sogne Præst her paa Bielland i 45 Aar, og jeg har nu været her Præst ved 40 aar og er nu 68 aar ved alder; nu var det mig i min høje alderdom og Svaghed en stor trøst og glæde, at vide i mit levende live om min Søn Hr. Søren som nu er min Capellan motte nyde dette bemelte ringe Biellands Kald, som ieg for Hannem gierne vilde op give, dog ønskende min allernaadigste Konges naade om same min søn i dette besværlige Kald skulde døe førend jeg døde, jeg dog maatte det som Sogne Præst ved at holde Capellan igjen erlange, Min Sl: Fader forbedret [m]eget paa dette stæd, siden efter Hands død i disse 40 Aar Haver ieg ved guds bistan heller ikke lidet forbedret, som hver mand her boer kand vidne og viide, at almuen de smaae med de større sees forbedring i deres Christen Dom gud være æret, Kierkerne har ieg alle forbedret og indkjøbt for almuen af Sl: Lillienpalm

anden at røme fra vores Forældre; Endelig gaves Leilighed til bedre Udfald: Da vores Præceptor en Dag haardelig anklagede os for vor Fader, bleve vi indkaldede, befalende at gjøre Afbigt og endelig tilspurte: Om vi ville have en anden Lærere, vi besvarede med nei, befrygtende at faae en endnu værre, vi bleve da tilspurt: Om vi havde Lyst til at reise til Christianiæ Skole, vi svarede ia, og (næsten hoppende af Glæde) fremtrienede og kyssede vor Faders Hænder; Og, som dette var udj Fasten, bleve vi befriede fra videre Skolegang (vor Præceptor til Sorrig, der fik sin Afsked) Og vor Fader reisede selv med Os, paafølgende Vaar til Christiania 1722, da vi fik Sæde paa den øverste Deel af 5te Lectien, under den brave Hører Monsr Søren Essendrup;') Vi

som først kiøbte dem, og for almuens fattigdom ikke faaet mit udlæg igjen: Jaard og Grund og er og Ner icke saa ringe nogen stæds ieg ved, ere mange gange bedere end til forne, ieg har og undervist almuen videnskab i dyrkning til stor nytte i deris næring. Her er og meget vanskelige reiser, lauge og om Kirke veje 4 mile til den længste Kirke og 7 Miile og En Fjerding [til den længste gaar naar syge der skal betjænes, og det over store Heede og fiæld paa schii om vinteren, og min ældste Søn, som er min Capellan er perfect og af god styrke at gaae paa schier ligesaavell som ieg var i min ungdom og ieg kand icke tilfulde schrive Hvor gierne almuen ønsker at nyede ham til deris Sogne Præst, thi da kand de blive betient udi deris Saligheds sag baade vinter og Sommer naar de ere Syge og svage: skulle de faa en anden Præst som icke var vandt at gaa paa Schier og med saadanne lange og Vanskelige veje, da faldt det Tungt baade for Præst og almue: dette og andet meere som for vidloftighed maa udelukke[s] opmunterer mig til at søge denne store naade af min aller naadigste Arve Konge, med aller ydmygste bøn og begjæring at min elste Søn Hr. Søren Schive, som er min medtjener i Ordet, Maatte bekomme ved forommelte opgivelse dette Bjellands Kald at nyde, da var det mig En stor Trest og Glæde i min høje Alderdom, at ieg i mit levende live schulde viide at mine tunge og mange aars labores icke schulde falde udi fremmedes Hænder. Særdeles som saame min Søn har faaet bræk i sin venstre Arm i dette besværlige Kald; her paa ventes da allerunderdanigst En Naadig resolution, og saadan stor Kongl: Naade bliver icke glemt af mig, mens ieg er till, og ei af min Almue saa lenge minde er til. Den al Mægtige gode og Barm Hiertige Gud lade Viisdom og naade og sin Faderlige Kierlighed med langvarig Helsen og Lyksaligt regimente ja baade andeligt og timelig gode være og forblive over Kongen etc.

Bielland d. 17 Novembr. 1735.

S. Schive.

Uagtet Ansøgningen blev anbefalet af Biskop Kærup fornemmelig fordi Sønnen forstod at prædike »det gamle Norske Fjelds Maal og kand paa Skier om Vinteren fare til vidt fra liggende Gaarder« men »for al ting være den guds Menighed som Elscher Ham til god opbyggelse«, blev Ansøgningen dog ikke indvilget, men han fik Haab om at Sønnen schulde faa Kaldet efter hans Død, der indtraf 1 Okt. 1737 paa Bjellands Præstegaard.

1) Om ham findes nogle biografiske Notitser af Dr. L. Daae i Ill. Nyhedsblad for 1858 No. 40.

vare nu fornøyede (men fældede Taarer over vor frøme Faders Retour), vi fik strax Vener nok af vore Condiscipuli, saalænge vi havde noget at tractere dem med, men siden leed vi meget, indtil vi lærerede at slaa fra os (især blev ieg ilde faren af en Hævelse udj min venstre Fod, saa ieg maatte søge Hielp hos den nærværende Feltskiær Monsr Ryemand, der skar 13 Huller paa min Fod, og saaledes maatte ieg i 7 Uger være fra Skolen, og krybe paa mine Knæer, men det værste var, jeg var der fremed og unseelig, havde ingen Penger, for Vand at drikke havde ieg ingen Nød, thi derpaa er Forraad nok i Christiania, men det kiære Brød fik ieg i lang Tiid ikke mere af, end det lidet min Broder kunde dele til mig af det, hand fik ved Comunitetet i Christiania, indtil en Kiøbmand der i Staden ved Navn Niels Michelsen¹⁾, der kiendte min Fader, crediterede mig det Førnødne. Følgende Aar efter holdtes Examen, hvorved Rectoren, da Cancellie-Raad Rasch bød mig og min Broder at gaa op i sin Lectie, men vor Hører Msr Essendrup frémtrinede og bad, at hand endnu et Aar maatte beholde min Broder og mig i sin Lectie, hvilket vi anhørte med Taareflydende Øyne; Da Rectoren dette merkede, trøstede han os, sigende: det skeede til vort Beste, som hand skulde være med i den Comission over Kirkerne og deres Godsers Bortsælgelse, og altsaa vilde vi ellers tage Skade ved hans Fraværelse den heele Sömer, hand tilsagde og, det vi skulde læse de samē Præcepta som de i Mester-Lectien, og gav os og Tilladelse, ligesaavel som de i den øverste Lectie, at maatte disputere og perore.; Hermed maatte vi lade os nøye. Aaret derefter bleve vi optagne i Mester-Lectien, hvor vi forbleve kun et Aar, og var det ei en ringe Ting, at Rectoren befalede os tilligemed de Øverste i sin Lectie en Gang om Ugen, e Catedra at udføre en Oration danice, hvortil hand selv gav os en Text, en anden Løverdags at udtale en liden af os udarbeidet latinsk Oration, saavel som og at disputere latine; Dertil havde hand selv dicteret os Methodum concionandi, der blev og ofte af de Øverste prædikket i Huspitalet; Følgende Aar begiærede vi vore Testimonia, de vi og fik 1725 om Vaaren, forsende strax Nedreisen over Havet til Kiøbenhavn, og deponerede samē Aar, d: 4 May (og udvælgede til vor Privat-Præceptor Etats-Raad Buchvald, da Rector Magnificus) og continuerede ved Accademiet til ud paa Høsten, da ieg tillige med min Broder retounerede til vores Aldrende For-

¹⁾ Uden Tvivl Kjøbmand og Stadscapt. i Christiania Nils Michelsen, Stamfaderen for den yngre Slægt Vogt; se dette Tidsskrift I. 73, Note 2.

ældre, og assisterede vor Fader, øvende os selv i Prædikke-Embedet, og i det øvrige iagttog det fornødne til at udstaae vores resterende 2de Examina, Da vi om Vaaren 1727 nedreiste til Kiøbenhavn, og strax toeg vores Examen Philosophicum (og erholdt Ieg Caract: Haud illaudabilem) derefter freqventerede vi Collegia Theologica, neml: Doctor Bartholini og Magistr Reuses, gik og paa Colleg: Biblicum hos Magistr Nannestad, da Studenter-Provst, nu Biskop i Christiania, og toeg vi vor Examen Theologicum den 27 Augst:, hvor Ieg blev aflagd med Caract: Haud illaudabilem, erholdt og samē Character til Demis 8te Dage omtrent derefter; I bemeldte Tiid opvartede ieg imellemstunder min Privat-Informator Etats-Raad Buchvald,¹⁾ og lagde nogen Grund til Medicinen og Botanichen, men da det leed noget ud paa Høsten, maatte vi see til Retouren, allerhelst vi havde liidet efter af de 40 Rdlr, vor Fader gav enhver af os (og ei mere kunde vi vente) til vor Nedreise; Heraf kand enhver tænke, hvor mager vort Leve-Brød faldt, at vi dermed kunde slippe ud til alle de nødvendigste Udgifter. Endelig blev vor Pengepung ganske udtømet, men Lykken gav, det vi af en Studenter fik laant 5 Rdlr til Reise-Penger, imod vi gav ham vor Haand paa 10 Rdlr, dermed kom vi lykkelig til Christiandsand, og derfra videre fort til Bjelland. Vi continuerede siden hos vore Forældre, og var dem underdanig, da ieg foruden de geistlige var og betroet de verslige Forretninger for dem til Aaret 1730, da ieg tidlig om Vaaren nedreiste til Accademiet i Kjøbenhavn, og forblev der til ud paa Høsten, og anholdt blandt andet om Succession for min Broder i Bjellands Kald, der Naadigst blev afslagen, og belovet min Broder Kaldet, om min Fader vilde afstaae samē, hvortil ieg meget vel viste, at hand ei dertil var at formaa.

Og, som Pengene ei længere vilde tillade mig at blive i Kiøbenhavn, forsende jeg Reisen Hiem efter paa en Jude-Skuude, der næsten var tilladet med gemeene Mennsker af begge Kiøn, som vilde til Aalborg, og som Veiret var os ei føyelig, gik næsten 14ten Dage hen, førend ieg kom i Aalborg Fiord; jeg erindrede, det jeg, (efter ombedende) prædikkede om Bord en Søndag, efter Prædikken maatte jeg modtage Jyde-Qvindernes Godhed, som vare om Skibs Bord med os, da de offererede mig til Taknemelighed, Hvede-Brød og Aqvavit. Endelig arriverede ieg et lidet Far Tøi i Aalborgs Fjord,

¹⁾ Johannes de Buchwald blev 1707 Livmedicus hos Kong Fredrik IV. og var fra 1717—38 Professor i Medicin ved Kjøbenhavns Universitet: se om ham V. Ingerslev, Danmarks Læger og Lægevæsen II. S. 155—61.

der vilde til Arendahl, hvormed jeg kom strax paa Reisen, som Vinden blæste god, men efter nogen Storm søgte vi Havn ved Tromøe og toeg Baad derfra til Christiandsand, siden over Land med Hest til Bielland, hvor min Fader tilbød mig kierligt 30 Rdr aarlig, om jeg vilde forblive nogle Aar hos ham, og forrette deels Geistlige, deels Verslige Ting; det blev derved til Aar 1734, imidlertid leed jeg meget Ondt, og meget Godt, som min Fader for at hielpe sin Datters Mand, der var Borger til Christiandsand,¹⁾ havde en viitløftig Handlings Driift, saa jeg om Vinteren mange Gange løbte over Bierge og Dale paa de saa kaldede Skier og led baade Frost og Hunger, og mangan Gang var i Livs Fare, hvilket, om jeg alt skulde skrive, vilde udgiøre nogle Ark Papir, jeg vil da melde noget Lidet derom, engang var jeg befalet at reise til Qvinnis Dalen, for at kjøbe nogle Skove med store Fyretæer af Bønderne, da maatte jeg gaa i en Træk 30 Miile paa Skier fra jeg reiste hiem fra til jeg kom ungefehr om 1 Maaned hiem igien, jeg reisede over mange og Fielde (sic.), særdeles over Hexfjeldet²⁾ til Uturshejen i øvre Qvinnesdalen, som vare 4 Miile over, jeg blev

¹⁾ Uden Tvivl den Nils Jørgensen Moe i Christianssand, der var gift med Margrethe Sørensdatter Schive, hvilken Sidste † i Christianssand 1738 efterladende sig 7 Børn. Manden var en Son af Jørgen Nilsen Moe og Dorothea (senere gift med Henrik Thommesen i Christianssand) og havde tidligere været gift med Maria Hansdatter Schrøder, der † i Christianssand 1724 efterladende sig 3 Børn. En anden Datter af Hr. Søren Schive til Bjelland var Anna Maria Schive, der var gift med Hr. Søren Povelsen Rechen, der 30 Juli 1728 blev pers. Capellan i Christianssand. Hun overfaldt den 23 Juni 1752 paa Christianssands Domkirkegaard Provsten Mag. Spidberg, da han i sit Embeds Medfør var tilstede ved en Begravelse der, idet hun med et stort Been slog ham i Ansigtet; hun blev strax hensat i Arrest og senere, efter Brødrenes Ansøgning uden Søgemaal og Dom, indsat paa Christiania Tugthus. Hun havde i mange Aar flakket om fra et Sted til et andet i Christianssands Stift »og imidlertid« som det heder i en Skrivelse fra Magistraten i Christianssand, »meget incommoderet Publicum ei alene ved Betlen, men end og især ved hendes forstyrrede og ligesom afsindige Adfærd, naar hun har været drukken, som alt for ofte er indtroffet, da man har erfaret io længere io meere hendes inclination til saadanne Debauche, udi hvilken Tilstand hun mange gange har opført sig saaledes, at man maatte frygte for, hun vilde gribe til førmastelse paa sig selv eller andre, Saa at dette hendes længe udviste Forhold i almindelighed, uden noget i særdeleshed som nu imod Provst Spidberg, har været aarsage nok til at see hende besørget paa et sikkert Sted under Tvang, Ave og Forvaring«. Begge hendes Brødre nemlig Daniel Schive til Søgne og Søren Schive til Bjelland bekostede i mange Aar hendes Ophold paa Tugthuset med 20 Rdl. hver aarlig.

²⁾ a: Hekfjeldet mellem Øvre Kvinnesdal, Siredalen og Aaseral.

mangen Gang ilde faren af Storm og Uveyr, sær paa Retouren, da jeg med min Dreng blev forvildet paa Fieldene af Storm og Driv-Snee, saa vi gik den heele Dag og viste ei hvorhen; Da Natten paa-faldt os, Frygt og Hunger trængte os, vilde min Dreng øvergive sig, men jeg trøstede ham, sigende »Lader os vandre saa sagtelig, til Dagen fremkomer, at vi ei betages med Afmagt, og at Sneen ei skal skiule os, thi den veldede ind paa os formedelst Stormen, næsten som Bølgerne i det oprørte Hav. Vi vandre da, næsten uden Haab, til Midnats-Tiid omtrent, da blev vi var et Lys, hvorover Drengen blev forbauset og sagde: Vee os! Det er Lyktmanden, søm vil forvilde os; jeg bad ham tie og søgte af alle Kræfter hen til Lyset, hvor vi ankom omsiider, men meget afmægtige. Fandt Huus og Folk, der havde sadt sin Bolig der og kaldet Stædet Kræglings Hejen, som hører til Bjellands Annex: Grindhjem, her bleve vi vederqvægede, det var vor Frelse, at Mandens Hustrue havde nyelig holdet sin Nedgang, derover brandt Lys hele Natten. Om Morgenen reiste vi fort, og kom omsider til Præste-Gaarden Bieland. Ja næsten hver Vinter var jeg i Livs Fare, nu paa Vejen til Annexet Aaserald, hvor jeg var befalet at prædikke Nye-Aars-Dagen; Dagen tilforn tiilig om Morgenen vare vi forsamlede 24 Mennisker for at arbeide os over Houdelands Hejen til Aaslans Kirke (1 Miils Vej), men Sneen var stor, og falden mere Snee om Natten tilforn, saa vi med Hænder og Fødder maatte arbeide den heele Dag, førend vi kom paa Fjeldet, siden gik det fort paa Skii over Fjeldet eller Hejen, men da vi skulde løbe ned ad Dalen til, var Natten over os, og vi vare afmægtige, endelig kom vi neder, men da jeg skulde stige af Skierne, og hvile mig, faldt jeg i Sneen, og brækkede en Seen i mit høire Laar, hvoraf jeg fandt stor Piine, og kunde ei taale at bruge Skierne, de andre gave sig over og formaatte ei mere, saa vi havde intet Haab om Liv. Men Folkene i Bøygden havde sendt mod os 9 Hester med Slæder og Folk, som havde arbeidet den heele Dag: paa 1 Fjerdings Vei, derved bleve vi frelste; Jeg faldt og engang (paa min Reise i Undal) tillige med min Hest i Elven, da Jissen brækkede under Hesten, mine Folk retirerede og loed mig ene i Faren, men Gud gav, jeg reddede baade mig og Hesten, saa jeg dog strax maatte qvitere, og vandre med min Dreng tilføeds $\frac{1}{2}$ Miil, hvor Snee og Vand stoed os ofte midt paa Livet, førend jeg kom til Gaarden Gejsle-Faads¹⁾ hvor jeg blev liggende, og mine:

¹⁾ Formodentlig Gaarden Gislefos i Konnismo Annex til Undals Præstegield.

Been opsvulmede, og stor Piine overkom mig, saa jeg paa 3^{die} Dag kunde hverken æde eller drikke, heraf fik jeg en Svaghed, som med Besvimelser længe holdt ved, omtrent $\frac{1}{2}$ Aar, endskiønt jeg efter 3^{die} Dag, som meldt, kunde nogenledes fortsætte min Reise og udrette mine Affajres; Aarsagen til disse mange og farlige Reiser (om Vinteren især) var adskilligt: Deels Regenskabs Afgjørelse med eendel Kiøbmænd i Qvinnisdalen, Undahl og Mandahl, saavel som adskilligt Trælast at se frelst, som laae i Elven, og ved Vinter Flom, og jisbrød kunde drive bort af Elven i Havet; men den Farlighed Lærerne ellers ere underkastede i det travaljeuse Biellands Præste Kald, sær formeedelst Skiløben til de langt fraliggende Annexer, er næsten enhver bekjendt; Jeg vil da ei skrive mere, angaaende min Ungdoms Travalje og ustandne temelige haarde og svære Hændelser, alleene dette, hvor om enhver kan domme efter Behag: Det arriverede mig engang jeg (efter Prædikken holdet i Aaseralds Kirke, Nye-Aars-Dag) ei kunde komē tilbage til Bielland, førend H. 3 Kongers Dag, da jeg Aftenen tilforn blev herbergeret paa Gaarden Fos, der ligger ungefær 3 Fierdings Vei fra Bielland, og, som jeg var træt og mat af Skiløben, gik ieg tiilig til Sengs, og efter nogle faae Timers Søvn opvognede, men som her var mørk Maane, og sneede hæftig, var der kulende mørk i Stuen; Jeg begyndte da at læse den Psalme: Jeg beder dig min Herre og Gud etc.; efterat samē var udlæset, haabede jeg en roelig Søvn, men fik andet at bestille den heele lange Nat, da Døren strax aabnede sig, og et Spøgelse kom ind, Værten gandske liig havende gloende Ilds-Flaāmer opstigende af begge sine Hænder, hvor ved den gandske Stue, hvor jeg eene laae, blev saa oplyst, at ingen Skygge kunde sees, Spøgelses Øyne saae ud som Ild, jeg sagde da ved mig selv: hvad monē dette være, ja jeg begyndte at philosophere, om jeg var drømende, om jeg sov eller vaagede, men jeg fik snart Troen i Hænderne (ut sonat adagium) thi dette Spøgelse kastede Luen af den ene Haand paa Bordet, og af den anden Haand i Kaklovnē, og derpaa med stor Vrede og Grumhed gik til Sengen, der jeg laae, hvorpaa jeg udraabte disse Ord: Du Helvedes Løve, hvor skulde du ikke opluge mig, dersom Løven af Juda ei havde frelst mig. Det veeg da lidet fra mig, dog blev staaende ved Sengen, jeg saae da omkring i Stuen, og blev vaer mine Klæder, som jeg havde lagt paa Bordet, og min Hund, der laae under Bordet, og jeg kaldede nogle Gange for-gjæves paa ham, thi hand blev liggende ubevægelig, endelig blev

jeg maet og træt af dette fæle Spøgelse og længe siddende i Sengen; Resolverede derfor til at staae op af Sengen, men da jeg fik Fødderne ud, vilde Spøgelse ei viige; Thi maatte jeg trække dem til mig igjen under Klæderne, og da blev jeg noget bange; Nu tænkte jeg at tiltale det, men resolverede at tie, at jeg ei skulde videre indlade mig i Fristelse, sluttende: Det fik giøre, hvad Herren tilloed, viidere Magt havde det ikke, endelig begyndte jeg (efter Overlæg med mig selv) at raabe af fuld Hals 3de Gange paa Værten i Huuset, 3 Gange paa hans Hustru og tilsist 3 Gange paa min Dreng, der svarede mig ved det sidste Raab, hand laa paa Loftet over mig, jeg bad ham kome ned til mig, mens formedelst Mørket varede det længe, forend hand fandt sine Klæder, blev paaklædet og kom neder, da hand kom til Døren, sagde jeg til ham: Satan spøger her, men frygt ikke, paakald Herren og baed ham læse Fadervor, derefter udtrakke jeg min Haand bag Ryggen af Spøgelset mod Døren og sagde: Luk nu op i Jesu Navn, Drengen havde ei oplukt Døren, forend alt forsvandt, og der blev kullende Mørk, thi maatte jeg kalde paa ham, at hand kunde finde Sengen, loed ham saa lægge sig neder hos mig, dette var neppe skeet, forend Spøgelset kom igjen, og Drengen grædende væltede sig over mig til Væggen, jeg blev noget vred paa dette frygtagtige Meñiske, loed ham læse og paakalde Gud, imidlertid spogede der stedse, indtil det dagedes, da stoed vi op og reisede, uden at tage Afsked; Da jeg kom til Bjelland, og fortællede, hvad mig var hændet, blev jeg indkaldet af min Broder¹⁾ (der var Capellan hos min Fader)

¹⁾ o: Søren Schive, der 4 Febr. 1729 blev conf. som Capellan hos Faderen i Bjelland (ord. 24 Marts s. A.), blev 22 Novbr. 1737 efter dennes Død Sognepræst der, hvilket han var i 53 Aar. Han † paa Bjellands Præstegaard 2 Mai 1782 77 A. 14 D. gl. Han uddelte mange Bibler blandt Almuen og sørgede for Oplysningen. I en af ham i 1735 indgiven Ansøgning om at succedere Faderen anfører han, at han som Capellan har udstaaet stor Møie, 3 Gange i det forløbne Aar været i Livsfare, idet han paa en Annexreise ved at ride over en Strøm blev revet af Hesten og var nær ved at drukne, da han fik fat i en Stub, indtil Hjælp kom, og senere fra Vandet kom han i Ilden, da den Gaard, hvortil han kom, brændte samme Nat tillige med hans Klæder, saa at han Dagen derefter maatte forrette Tjenesten i laante Bondeklæder. Da han paa Hjemveien hvilede sig under et Fjeld, styrtede en stor Del Tømmer ned og knuste hans ene Arm. Søren Schive blev 1740 gift med Maren Meldal, Datter af Sognepræst til Homedal i Nedenæs Anders Meldal og Anne Cathrine Hansdatter Angell. Af hans mange Born kjendes følgende: 1) Søren døbt i Bjelland 18 Mai 1740; han blev 10 Mai 1765 Capellan hos Faderen med Ret til at succedere ham, men døde imidlertid før deane. Han var

udi min Faders Sove Kammer, og efter at jeg havde fortalt denne min Syn, meente min Broder, det jeg derved var autoriseret til at afgjøre Deres mellem hinanden (saae Aften jeg saae Spøgelset) havde Dispute om Satans Aabenbarelse i en eller anden paatagen Skikkelse, end deñe Tiid, i Christenheden; Vist nok er det, at saaledes er mig hændet. Imedens jeg var hos min Fader, var der nogle Præster, der baer Godhed for mig og vilde kalde mig til Capellan, det jeg stedse refuserede, den meeste Aarsag var dertil, jeg betænkede den Uvished derved var, baade om at blive paa Stedet, som, at erholde Daglig Nødtørftighed; thi som H^{ns} Majes den Tiid ei confirmerede Vacationen kunde baade Pastor og Menigheden gjøre ens Liv bittert, ja gandske udriive eller udsulte Een. Men da jeg henved 10 Aar havde været Student, begyndte jeg at fortryde, det jeg ei havde antaget bemeldte Tilbud, allerhelst, da jeg hørte, det vor Allernaadigste Konge behagede at confirmere Capellanernes Vocation; Jeg var nu og meget kiedsomelig over de verslige havde Travailer, og de derunder mig arriverede haarde Accidentier; I all deñe Tiid opførte jeg mig, som en riig Person, og var af alle holden derfor, dog var jeg fattig, thi den mig af min Fader belovede Løn, har jeg ei faaet 1 β af, men Almuen (hvor jeg prædikkede) elskede mig, og ofrede til mig, og liidet til Liuet kunde og min Mama give mig, noget fortiente jeg mig selv under de Verslige Forretninger, dette samlede jeg, og derfor til-

gift 2 Gange: 1) i Christianssand 4 Novbr. 1767 med Sophie Magdalene Kierulf, døbt i Christianssands Domk. 8 Juni 1734, † c. 1769, Datter af Hans Mortensen Kierulf og Malene Marie Olsdatter Wiborg, og 2) i Christianssand 2 Okt. 1771 (viet »i Huset«) med Johanne Cathrine Jensdatter Wiborg, døbt i Christianssands Domk. 21 Juni 1735, † der 28 Jan. 1793, Datter af Handelsmand Jens Olsen Wiborg (Broder af Schives 1ste Hustru) og Apolone Christensdatter Bech samt Enke efter Kjøbmand i Christianssand Morten Hansen Kierulf. Hun blev efter Schives Død gift 3) med Mathias (eller Mads) Poulsen Schlytter, døbt i Arendal 8 Juni 1734, Søn af Zacharias Schlytter og Anne Madsdatter, og † i Christianssand 29 Marts 1791 som Chirurg der. I det sidste Ægteskab havde han Sønnen Søren Martinus Schive, født i Christianssand 27 Decbr. 1771 (døbt i Domk. 13 Jan. 1772); cfr. dette Tidsskrift, III 233 Noten. 2) Andreas Christian, døbt i Bjelland 9 Marts 1742, begr. der 14 Marts s. A. 3) Anne Cathrine, døbt i Bjelland 2 Juni 1743. 4) Susanne, begr. i Bjelland 10 Juli 1744. 5) Andreas, døbt i Bjelland 25 Febr. 1745. 6) Kirstina Maria, døbt i Bjelland 17 Juli 1746, begr. der 3 Sept. 1748. 7) Lorentz Christian, døbt i Bjelland 29 Sept. 1747, be.r. der 19 Sept. 1748. 8) Hans Christian, døbt i Bjelland 2 Jan. 1750, begr. der 9 Jan. s. A. 9) Kirstina Maria, døbt i Bjelland 27 Jan. 1751, begr. der 3 Febr. s. A. 10) Christian, døbt i Bjelland 18 Febr. 1752.

kiøbte mig nogle Klædninger; Og i Aaret 1734 qvitterede det Verslige, samt Conditionen hos min Fader, da var mine Tanker at reise til Kiøbenhafn, og derfra Udenlands, haabende en vis Herre, som var min Patron, skulde forhielpe mit Øyemed; Men, som min Fader havde besvoret mig, det jeg ei maatte give mig fra Bogen, førend 10 Aar vare forløbne, efftertænkte ieg, at same var nu snart til Ende; Thi rejsede jeg til Farsund og der med mange andre ventede H: Mayst^s K. Christ: d. 6 med sin Svite, som kom fra Bergen, og vilde til Christianssand, hvorfra jeg, tilligemed min Fader og Broder blev inviteret til Søgne Præste-Gaard af min Farbroder Vice-Provsten Hr. Thurn Schiive, og af ham begiert til Capellan, det jeg antoeg, endskjønt et mavert Brød (med lidet Smør paa. Og som Domkirken i Christiandsand da var afbrændt, og den daværende Biskop Magstr Jacob Kærup var paa sin 1ste Visitats Vester udj Stiftet, blev jeg paa hans Retour ordineret i Biellands Hoved-Kirke, ovenbemeldte Aar d. 26 Augusti, nedknælende paa min Sl: grand-Papas Grav i Coret, hvis Skiæbne har været heel betænkelig, og fatale: Hans Fader Thurn¹⁾ (var Kgl. Majest^s Foged i Stavanger) sendte deñe sin Søn Søren²⁾ til sin Broder, en meget riig Kjøbmand i Trunhjem, der loed bemeldte sin Broder Søn oplære i Trunhjems Catedral Skoele, imidlertid arive-rede, det da levende Høylovlige Konge kom til Trunhiem, og be-naadede deñe Kiøbmand ved selv, med sin Høye Svite at tage ind til ham, og logerede der 1 Uges Tiid, ved Afrejsen loed H^s Majest^s tilbyde (ved en af sine Herrer) den gamle Kiøbmand sin Naade, som Underdanigst betakkede, replicerede: Det ham Naade nok var beviist, ved det H^s Majest^s havde værdiget ham med sin Høye Nærværelse og Bevaanelse udi sine Huus, men jeg har en Broder Son, om hand vorder til noget, H^s Majest^s vilde da i Naade tænke paa ham; Her nød min Far-Fader i sine unge Aar den Kongel Naade, at kysse Kongens Haand, og det Kongel. Lofte om Promotion (en Aarsag til følgende Fatalia).

Efterat hand havde erhholdet sit Testimonium Scholasticum, rejsede til Kiøbenhafn, og der deponerede, og som berørte sin Faer-

¹⁾ Thorn Sofrenssen var Byfoged i Stavanger 1619, men afgik ved Døden i 1634 kort efter Byens Brand; hans Enke Sidsel Pedersdatter fik 12 Marts 1636 Bevilling til at maatte være fri for at svare til Mandens uklarerede Regnskaber (Norske Rigsregist. V. 20. og VII. 200.)

²⁾ Den efterfølgende Beretning om Søren Schive i Bjelland findes gjengivet af Dr. L. Daae i Norske Bygdesagn (Første Samling); S. 38—41.

broder havde foræret ham nogle 1000 Rdr, bleve de nedsadte i Hamborger Banqv, hvoraf hand trækkede Renten, nød og Aarl: Penger af Hs Majest^t til at rejse Udenlands, rejsede derpaa ud, kom omsider til Wittenberg, hvor hand attestede, rejsede derefter til de fleeste Europæiske Accademier, og var den Gang Udenlands i 7 Aar, retournerede til Kiøbenhavn, og blev den da levende Printzes Informator, blev atter befalet at udrejse, og gjøre sig bekendt med Kongl. Hoffer etc.; thi rejsede hand atter Udenlands udj 14 Aar, ei allene udj Europa, men og udi Asia, imiidlertid var hand avangeret til Ritmester i Italien, Iuris Consultus i Frankerige, og blev Lieutenant i Rom under Paven, da hand maatte skiule sig paa Inqvisitions-Dagen; i Persien blev hand overfalden af Røvere, dog conserverede hand en Vexel paa 500 rd, den hand lagde ind i en Bog i mellem Træet og Leeret af Skind, men rev Stykker Eendeel af dens Blade, hvilken da Røverne saae, og mærkede, at Bogen var saa tilreed, kastede De den i Ansigtet paa ham, og skiældte ham ud, men da De vare bortgangne, optoeg min Fader-fader den, og benyttede sig af Vexelen, der var paa Isbaham. Men, som intet skriftlig om hans Liv og Levnet er efterladt, vil jeg ei viidere derom melde, end, at hand omsider retournerede til Kiøbenhavn, og da var den Konge død, hvis Naade-Løfter hand havde modtaget. Endelig paatoeg hand sig Lieutnants-Plads i Belejringen i Kiøbenhavn, det medfølgende Oberste Krag (ham givne) Attest bevidner, datteret Kiøbenhavn den 18de April 1659. Endelig blev hand kied af sin slette Skiæbne i sit Fæderne Land, nedlagde sin førte Pomp, og antog Studenter-Habiten, søgende et Præste-Kald, som ham og allernaadigst blev forundet, men bedragen af et Rygte, søgte det arme, og i sær da, farlige og vanskelige Biellands Kald (da der sagdes, saame var et Jagt-Kald) ja efter Bjørne, Ulve og Røvere, nu kom vel tilpas de Penger, hand havde staaende i Hamborg Banqv, til at opbygge og forbedre Præste-Gaarden, bestriide Processer med Kiemper og Hedninger i sit Kald, i sær at oplære sine Børn, da hand var den 1ste Præst i det Kald, som fik sine Børn oplærte, og de fleeste i honet Stand. Det er især at mærke, at hand drog alt dette med Taalmodighed, ja loed sig skiære en sort Kappe af Vadmeel, sigende: En Hyrde bør klæde sig i Faare-Habit, for derved endog at viise sin Kiærlighed. I dette besværlige Kald levede hand i 40 Aar, og døde i sit Alders 82 Aar, sic fuit in fatis. Men at jeg skal kome til mig selv igien, da blev jeg forlovet med bemeldte min Farbroders Datter

Elisabeth Cecilia Schiive, og stoad vort Bryllup paa Præste-Gaarden Søgne 1734 d. 30 Augusti.¹⁾ Samme vores Ægteskab velsignede Herren med 5 Børn; Men saa kierlig Begyndelsen var af vort Egteskab, saa bedrøvelig var samens vedvarelse udj 10 Aar, da min Hustru i sin 1ste Barselseng fik stærk den faldende Syge, og derefter Spasmus Chynicus, der continuerede til hendes Dødelige Afgang, dog gaves nogle Intervalle, som vare gode, hvorudj vi frydede os (som Fugle efter Storm).

1738 in Augusto døde min Pastor, jeg toeg da strax Flugten til Christiandsand, og efterat jeg havde forsynet mig med det Nødvendige, og erholdet af min Biskop Hs. Høiærværdighed Mag. Jacob Kærup Tilladelse og Recommendation, forsedde jeg Reisen til Kiøbenhavn, til Baads til Strømstad i Sverrig, derefter Overland igjennem Sverrig til Helsingborg, loed mig oversætte til Helsingøer, tog Vejen og kiørte til Frødensborg, som jeg fik at høre, det Hs. Kongl: Majest der opholdte Sig. Lejlighed gaves mig ved min Patron Marchalk Gram, at see min Underdanigste Suppliqve overleveret H. Majest, Dagen derefter fandt jeg Marschalken paa Slots-Pladsen, der sagde til mig At Kongen var mig naadig, Hand spurte mig, om jeg havde været ved Cancelliet, jeg sagde nej; Hvorpaa den frome Herre befalede mig, det hastigste skee kunde, og at læde min Suppliqve der indløbe, at de Herrer ei skulde vredes paa mig; Jeg vil ei her melde om begge Hoff-Prædikkanternes Blume og Pontopidans haarde Ord til mig, da jeg opvartede paa bemeldte Slot, endog De aldrig havde kiendt mig, men ieg loed mig ei forbløffe, men sagde: Jeg haabede Guds og Kongens Naade i min lovlige Ansøgning, rejste derpaa strax til Kjøbenhafn, og leverede min Suppliqve til Geheime-Raad og Cancellie-Secretair von Holstejn, der saae paa mig og sagde: I har været hos Kongen, jeg nægtede det ikke, men sagde: Jeg viste ei bedre, men var nu komen her for at adlyde, derved blev det; Men, som det var i de forvirrede Tiider, da mange Gejstlige forbitrede hinanden, og mange solliciterede om samme Kald, og Hr. Blume var mig meget imod, blev jeg næsten uden Haab opholdet i 3 Maaneder, imidlertid arbejdede jeg flittig for Præsterne i Kiøbenhafn, og vandt derved min Subsistentee riigelig, indtil d: 12 Decembr, da Rygtet gik, at en Nørsk Præst havde faaet Søgne-Kald; thi toeg jeg

¹⁾ De fik kgl. Bevilling til at ægte hinanden, uanset at de vare Sødskendebørn, 5 Marts 1734.

Penger med mig, gik paa Cancelliet, indløste Konge-Brevet paa det mig Allernaadigste bevilgede Præste-Kald, gik til mit Logement, gjorde mig færdig om 3 Dage, og retournerede igiennem Sverrig i en meget haard og streng Vinter, kom til Spnewieg i Norge 3die Juledags Aften, hvor jeg lejede en liden Baad med 2 Mænd, at sætte mig over Havet til Laerwiegen, men da vi vare komne næsten halv-Vejs ud i Havet, rejsede sig en grusom Storm med stærk Sneen og Blæst af Sønden, saaat vi maatte overgive os for Vejret, havende nok med at øse Søen af Baaden, som ved Overhalinger var færdig at synke, vi drev da hen, viidende ei hvor, uden Haab om Liv og Frelse, endelig dreev vi i Land paa Turgouten i Christianiæ Fiord, da min Vadsæk kom først til Lands af Havsens Bølger dreven, derefter vi andre og Baaden. Da vi vare frelste af Havet, befrygtede vi Kulden, som der var intet tørt paa vort Legeme, endelig traf vi en liden Bonde Hytte, hvor vi maatte opholde os i trende Dage, derefter kom jeg lykkelig over Havet til Laerwiegen, rejsede siden mestendeels Land-Vejen til Christiansand, og efter gjorde Opvartning hos min frøme Biskop Sl. Kærup, og aflagt Hilsen paa mine Vener, rejsede jeg Dagen efter til Søgne med stor Besvær, formedelst den megen falden Snee, og forefandt min Hustru og Børn nogenleedes vel. Nu tænkte jeg at vederqvæge mig af Rejsen og glæde mig udi mit geistlige Arbeide, men den atter min kiere Hustru paakomende Spasmus Chymicus foruroligede mig noget, sær da hun ved Døden afgik 1744 d: 17 Augusti, imidlertid er mig intet mærkværdig arriveret, uden engang jeg prædikkede ved Annexet Grebstad Nye-Aars-Dag, men paa Retouren kom jeg Afdags Tiid til et Plads kaldet Brend-Aasen, hvor jeg med Degnen og Drengen hørte et fælt og continuerende Skrigen, lydende: O! jei, jeg tænkte, det var et Menniske, som var falden i Elven, der løb strax hos Vejen, og Jisen var ei ret stærk, jeg resolverede mod Degnens og Drengens Villie at reise efter Røsten, kom til Steden, hørte Røsten fra Jisen, midt i Elven, ei 8 Favne fra os, men saae hverken Mennisker eller Dyr eller noget Spoer, Degnen og Drengen blev meget bange, holdt sig tæt til mig, endelig raabte jeg: Hvo est du, som saa skraaler, det svarrede som tilforn: O! jei, jeg sagde, er Du et Menniske, da svar mig, og jeg vil giøre Fliid til din Rædning, men hvis Du ei svarer, er Du Aarsag i din egen Undergang eller Død, da begynte Røsten at brøle forfærdelig, og vi reiste vor Vei. Mange i Sognet haver og hørt det raabe: O! jei, men ingen uden vi hørte det saa

skrækkelig at brøle; Men intet Meñiske har seet nogen Lignelse af Levende, der hvor Røsten kom fra. 1746 indloed jeg mig i Ægteskab med Anna Maria Brodersen, Sl. Magist Claus Brodersens Datter, hand var Sogne-Præst til Mandals Kald, og stoed vort Bryllup paa Præste-Gaarden Fodnebye berørte Aar d: 9 Febr. Dette Ægteskab har Herren velsignet med 12 Børn, hvoraf 10 endnu er i Live, saa jeg er Fader til 15 levende Børn¹⁾, i dette liidet Kald, dog giver Herren os det Fornødne, uden Trængsel 1759 d: 5 Septbr. (da det stod længe hen førend en Pastor blev beskikket til det vacante Pastorat i Christianssand, hvorved hænger Stift-Provstiet og Mandals Provstie) blev jeg af Hs. Høyærværdighed Biskop Spidberg, Vice-Præpositus et Honorarius til Mandals Provstie. 1764 d: 10 Julij blev jeg optagen til Medlem i det Kongl. Ager Accademie, og erholdt mit Diploma fra Accademiets Secretair Pettersen; Til denne Tiid har jeg været eene i Kaldet, og endskiønt jeg nogle Gange har været syg af Colica og Feber, hæer dog den gode Gud saa lavet det, det jeg kuns en Gang hæer trængt til frømed Hielp, Herren fremdeeles hielpe mig til sin Ære, og min med min Kiære Meenigheds sande Gavn og Nytte. Dum Spiro Spero.

(Fortsættes.)

¹⁾ Daniel Sørensen Schive † i Søgne 16 Aug. 1769. Af hans mange Børn kendes følgende: 1) Thorn Schive. 2) Christine Maria S.; * 1) med en Lunde og 2) med Christen Giessing. 3) Dorthea Margrethe; * med Rasmus Reymert, hvilke vare af hans første Ægteskab. 4) Claus Brodersen S. 5) Petter Johannes S., der † 1781 ugift i Bergen. 6) Fredrik S., døbt i Søgne Kirke 16 S. eft. Tri. 1758, han var 1781 udenlands. 7) Nils Schytte S., der † ugift som Krambodkarl i Fladstrand 1782 (begr. 27 August s. A.). 8) Elisabeth S., der i 1781 var afgaaet ved Døden; * med en Mr Baden. 9) Louise, der var gift med Skomager Adam Testrup i Kjøbenhavn. 10) Susanne Rebecca; * med Daniel Fedde. 11) Waabe Cathrine, der i 1781 var ugift. 12) Severa, der ligeledes var ugift og opholdt sig hos Provsten Brodersen, samtlige af Daniel Schives 2det Ægteskab. De øvrige Børn maa være døde før 1781 ugifte eller uden Børn, da de ei nævnes paa Skiftet efter Broderen. [Christianssands Skiftepr. 1777—94 (Retspr. No. 2161) S. 142 og 264].
